

מסורת הש"ס

(א) לפי כלל. (ב) יחיד. (ג) נשיל
(ד) א. ו'נל' דמילא.
(ה) [מנהגין קטן]. (ו) שם.
(ז) כמ"ל: וכל, (ח) כמ"ל: מ,

הגהות הב"ח

(א) גמ' וקיימא לן שטע
קמא: (ב) רש"י ד"ה איני
וכי' ודוקין ודאי הס"ד
ואיכ"מ מ"ה וקיימא לן וכי'
וכי' הס"ד ואיכ"מ מ"ה ביממי
לא וכי' של נקיים והוא
בעיא טבילה ב' משום
דטילה זמנה מזה דנדה
ויולדת וכי' ולא ספרתן
בפנינו:

מוסף רש"י

מתיב ר' יוסי ברבי
הניבא. אר"י יהושע בן לוי
מתני' תלד דמתיב בנשה
טועה, שלא ידעה אימתי
ילדה, והסם (לעיל כט.) קמני
לה וקאמר רבין לא ידעת
מאי מיתבא, דר' יוסי, דלא
מיתבא היל, והסם מפרש
טעמא (לעיל יח.). דאית
ליה תורא לירעי חד
יומא. תן היה מנהגם, מי
שהיה לו שור אחד רועה כל
במהות עביר יום אחד, ומי
שאלו בנמה מנגלגן עליו
לרעות ב' ימים (סנהדרין קס:
באנשי סודם). אמר להו.
יתמי למיר דמורא דאית ליה
כי (שם).

תינוקת פרק עשירי נדה

סמ.

עין משפט
נר מצוה

נא א ב ג ד מ"י פ"ו מהל'
אסורי ביאה ה' כב
טוע"פ י"ד כ" קול פטק"ד:

תוס' הרא"ש

באותה בדיקה קדומם
המנחה: רב אמר היא היא
תחלתן אע"פ שאין סופן.
והאי דקמני במתניתין ביום
השביעי משום ר' יהושע
בנטיה: הכא קמ"ל סופן
אע"פ שאין תחלתן. והאי
דנקט מתניתין ויום ראשון
משום ר' יהושע ור' עקיבא
בנטיה: איני הוא כי אתא
רבין כו'. אע"ג דאליביה
ד' אליעזר קאמר מ"מ
פרין ליה דלא אשכחן תנא
דס"ל סופן אע"פ שאין
תחלתן הלכך לא מביעאי
ליה לפרושי דבב' אליעזר
הכי: ואי ס"ל לא בעינן
סופרי לפנינו ביממי
ליטבחה. ואי משום דבעינן
הפסקה בשלישי בקראמר
רבין לפרושי נדה שהפרישה
בטוהרה בשלישי שלה
אמא בלא הפרשה אינה
יכולה לספור. חומרא
בעלמא היא ומורבנן ואינה
נבעתה בטבילה דה מלכות
כיון שטבילה בזמנה מצוה
ואפילו בעיא הפסקה מן
התורה טובלת דשמא
הפסקתה ולא אדעתה כיון
דבאיהו יום שהפסקתה
מועלת הפסקתה אבל אין
לחוש ולומר שמא בדקה
ביום ראשון של ספירה
ואיכא תחלתן וסופן
שכאורה שעתה שבדקה
לפנינו יום שביעי של יום
זה: לאו מי אוקימנא כו'.
עקיבא. משמע דר' חנינא
לא מביע ליה לאוקימנא כו'.
עקיבא דאיתי שפיר כו'.
אליעזר. מתוך כך נראה
דהלכה כרב דסופן אע"פ
שאין תחלתן. ודוגמין דסופן
המפלת כותיה וכ"ש
בתחלתן ואע"פ שאין סופן.
מיהו יש לדחות דר' חנינא
נמי לא מיתוקמא כו'.
אליעזר דריון דלא בעינן
סופרי לפנינו בכל הימים
אי"כ חומרא בעלמא היא
דבעי סופן ותחלתן ולא
ולישנא משמע כן דקאמר
לאו מי אוקימנא כו'. עקיבא
משמע אפי' ליתא לדרב: ו'
לנדה וחזרי לובה. מכאן אינו
יכול לדקדק דלא בעינן
ספורים לפנינו דחשבינן
להן יום ספירה אע"פ שלא
הפסקה בטוהרה איתמול
בתחלת יום הספירה משום
שאין לחוש מה שלא
הפסקה בטוהרה כיון שיום
הספירה בדקה ומצאה טמא
טוהר. איני אפי' לא בעינן
ספורים לפנינו לומר גבי
שומרת יום לענין זה
גדולה אפשר דבעינן
ספורים לפנינו כגון שבאת
לפנינו בין השמשות. והא
דקתב בין השמשות אמרה
ראיתי ה"פ באתה לפנינו
בין השמשות ואמרה טמא
ראיתי אבל לא אמרה
שהראיתי היתה בין
השמשות:

והכא קמ"ל סופן אע"פ שאין תחלתן. ואם תאמר (א"כ) לרב
כל זכה לריכה הפרשה זיוס שפוסקת זו כמו נדה ואמאי
קמני בנמתי' שבדקה עצמה יום ראשון הא כבר בדקה עצמה
מאחמול והפרישה בטוהרה ואי הוה חומר דלא בעינן הפרשה זיוס
ג' הוה ניחא וי"ל דליכא למידק הכי

דאפי' אי סגי בהפרשת שליש לרב
אליעזר לא סגי דלא מני שבדקה
זיוס ראשון משום פלוגתא דרבי
יהושע ורבי עקיבא כמו ראשון
ושמיי דקאמר רב לרבי אליעזר הא
היא ולא מני בנמתי' אע"ג דלר'
אליעזר הו' רבותא טפי משום דלא
מיתני ליה מו פלוגתא דר' יהושע
ור' עקיבא: **שבועה** דנדה
ושנים לייבה. מכאן אין יכול
לדקדק דלא בעינן ספורים בפנינו
מדטובלת אע"פ שלא הפסיקה
בטוהרה ולא בדקה נמי בתחלת
ספורים דאע"ג דלא בעינן ספורים
פנינו צוזה קטנה צוזה גדולה
שעינן ועוד דסוף סוף סגי לה בזה
שבדקה זיוס הספירה ומאלה טוהרה
דאי אין דיקת סוף היום עולה
לספירה לא היה תקנה לצנות ישראל
אלא אם כן ידקו צעליית עמוד
השחר דספירת לילה אינה ספירה:
מה

שאינן תחלתן דמיהו דתימא תחלתן אף על פי שאין סופן הוא דאמרין
דאוקמיניהו אחזקיהו אבל סופן אע"פ שאין תחלתן לא קמ"ל איני והא (ב) כי
אתא רבין אמר מתיב ר' יוסי ברבי חנינא טועה ולא ידענא מאי תיובתיה
(ג) דקי"ל שבוע קמא דאתא לקמן בליליותא מטבלינן לה ביממא לא מטבלינן
לה ואי ס"ד לא בעינן ספורין לפנינו ביממא נמי נטבלינה דילמא יולדת
זכר בזוב היא ועבדה לה ספורין אלא לאו שמע מינה בעינן ספורין בפנינו
ולאו מי אוקימנא (כ) כר"ע דאמר בעינן ספורין לפנינו ומנא תימרא דלרבנן
לא בעינן ספורין לפנינו (ד) דתנן טועה שאמרה יום אחד טמא ראיתי מטבלינן
אותה מ' טבילות ו' לנדה ותרתי לזיבה בין השמשות טמא ראיתי מטבלינן
אותה י"א טבילות י"א מאי עבדיתייהו אמר רב ירמיה מדפתי כגון שבאת
לפנינו בין השמשות והויין תמני לנדה ותלת לזיבה לא ראיתי כל עיקר
מטבלינן אותה ט"ו טבילות אמר רבא האי דינא דלא דינא דייני בגלתי
דאית ליה תורא לירעי חד יומא דלית ליה תורא לירעי תרי יומי אתרמי
להו יתמא בר ארמלתא יהבי ליה תורי אול נכסינהו אמר להו (ה) דאית
ליה תורא לשקול חד משבא דלית ליה תורא לשקול תרי משבי אמרי
ליה מאי האי דקאמרת אמר להו סוף דינא כתחלת דינא תחלת דינא
לאו מאן דלית ליה עדיף סוף דינא נמי מאן דלית ליה עדיף הכא נמי
ומה היכא דאמרה ראיתי סגי לה אי בתשע טבילות אי ב"א טבילות
היכא דקאמרה איהי לא ראיתי בעיא חמש עשרה טבילות אלא אימא הכי
ראיתי ואיני יודע כמה ראיתי אי בימי נדה ראיתי או בימי זיבה ראיתי
מטבלינן אותה ט"ו טבילות אתאי קמן ביממא יהבינן לה שב לנדה
ותמני

לזיבה. וכגון דאתא לקמן ביממא ומטבלינן אותה הלילה שמה נדה היא והלילה כלו ז' ימי נדה וכן לליל יום ז' וכן כל ליל שבוע זה וטפי לא
איכא לספוקי ותרתי לזיבה ביממא ציומא דאתא לקמן מטבלינן לה דלמא אתמול חזאי וימי זיבה הוו והוא שומרת יום כנגד יום
ולמחר נמי טבילה דילמא ציומא דאתא לקמן הוה דחזאי וטפי ליכא לספוקי. אבל אתא לקמן צלילא איכא י' טבילות ח' לנדה וב'
לזיבה דהוה צלילא גופיה איכא לספוקי השתא זמן טבילתה וכן כל לילות שבוע זה ולמולאי שביעי נמי טבילה משום דילמא צלילא
דאתא קמן חזאי והשתא הואי זמן טבילה. והאי דלא קאמרי' טבילות משום מילתא דלא פסיקא היא דהא כי אתא ביממא ליכא
אלא ט' אבל ט' פסיקא ליה דצנרי מהכי ליכא והכי מוקי לקמן: **מאי עידידיהו**. אם באתה זיוס או צלילה ואומרת בין השמשות
טמא ראיתי אין כיון טבילה יתירתא דהא כי אמרה נמי יום טמא ראיתי ואיני יודע מתי' אם בימי נדה ואם בימי זיבה ומספקי ליה
דילמא האידנא ביום שבאת לפנינו חזאי: **תמני לנדה**. כגון זאת לפנינו בין השמשות של ערב שבת טובלת מימי צלילי שבת שמה
השתא זמן טבילתה וכן כל שבוע זה ולילי שבת הבאה שמה בין השמשות שבת לפנינו ראתה וילנה היא ומשכה ז' ימי נדה עד עכשיו
ולפי שיום שבת היה תחלת נדמה הרי ח' טבילות לנדה ותלת לזיבה דמטבלינן לה בין השמשות דאתא לקמן דילמא בין השמשות דאתמול
חזאי ומיום ה' בשבת היה ושמרה ערב שבת כנגד יום ה' וטובלת בין השמשות עד שלא תחשך דשמה עדיין יום הוא וראוי לטבילה
זכר ולמחר בשבת נמי טבילה שמה בין השמשות דאתמול כשבאת לפנינו ראתה ומיום ששי היה והיום טובלת ליום כנגד יום וצאחד
בשבת נמי טבילה משום ספק ההוא בין השמשות גופיה שמה לילה הוא כשראתה וצאת לפנינו וצכל' יום השבת הוי ראשון וא' בשבת הוי שימור
וטבילה: **האי דינא דלא דינא דייני בגלתי**. דין זה שאינו דין היו דנין בצומא מקום: **לירעי חד יומא**. כל בהמות העיר: **אול יתמא**. שלא
היה לו שור וכפאורו לרעות בהמותיהן ב' ימים: **נכסינהו**. שחטן: **כמה ראיתי**. אם א' אם ג': **שב לנדה**. באתה בשבת טובלת למולאי
שבת שמה באתה בשבת ראתה תחלה וכן עד לילי שבת הבאה ולילי שבת בכלל שמה בשבת לפנינו ראתה ואותו היום לצד ראתה:

ותמני